

Sygn. akt VI GC 2464/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 05 marca 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. kwotę 9 911,24 złotych (dziewięć tysięcy dziewięćset jedenaście złotych dwadzieścia cztery grosze) wraz z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi za okres od dnia 28 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. kwotę 1 517 złotych (jeden tysiąc pięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 82,31 złotych (osiemdziesiąt dwa złote trzydzieści jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów sądów wypłaconych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt VI GC 2464/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 sierpnia 2015 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. kwoty 9 911,24 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 22 kwietnia 2014 roku pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. zawarł z poprzednikiem prawnym powoda – (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w Ż. umowę najmu i serwisu odzieży roboczej numer (...), której przedmiotem oprócz wynajęcia odzieży roboczej pozwanemu było również jej czyszczenie i naprawa. Za serwis odzieży pozwany był zobowiązany, zgodnie z ust. 8

umowy, do zapłaty stawek określonych w załączniku nr 1 do umowy. Ponadto na podstawie ust. 18 umowy w chwili zakończenia lub zerwania umowy wynajęta odzież przeszła na własność pozwanego, a powód z tego tytułu wystawił fakturę na zasadach określonych w tej umowie.

Nadto powód wskazał, że w dniu 21 listopada 2014 roku pozwany wypowiedział umowę najmu i serwisu odzieży roboczej z zachowaniem okresu wypowiedzenia, wskazując, iż umowa rozwiąże się z dniem 30 kwietnia 2015 roku. Powód do tego dnia w dalszym ciągu świadczył usługi objęte umową na rzecz pozwanego, z którego to tytułu wystawił następujące faktury: numer (...) na kwotę 353,90 złotych, numer (...) na kwotę 353,91 złotych, numer (...) na kwotę 353,91 złotych oraz numer (...) na kwotę 353,91 złotych. Ponadto w związku z zakończeniem umowy najmu odzieży i przejściem tej odzieży na własność pozwanego, powód na podstawie ust. 18 umowy wystawił pozwanemu także fakturę numer (...) z tytułu wykupu odzieży serwisowej wskazując, że zgodnie z umową wartość wykupu odzieży określona została na 100% wartości rzeczy nowej – w przypadku odzieży eksploatowanej krócej niż rok lub 75% wartości odzieży nowej – w przypadku wykupu odzieży w drugim roku jej eksploatacji.

Powód nadmienił, że w toku trwania umowy pozwany zgłaszał do powodowej spółki roszczenia w zakresie przeróbek odzieży w postaci zmiany naszyć i dodania nowych elementów, jednakże pozwany żądał darmowego wykonania tych prac, czego umowa nie obejmowała i na co powód nie wyraził zgody.

Nakazem zapłaty z dnia 15 września 2015 roku wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI GNc 4289/15 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. wniósł o oddalenie powództwa w całości w uzasadnieniu wskazując, że pierwsza partia odzieży przekazana do użytkowania w ramach umowy nie była nowa i nosiła ślady intensywnego użytkowania, była poplamiona i nie spełniała standardów pozwanego, a także standardów franczyzodawcy pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O., gdyż miała inne kolory i inne naszywki aniżeli ustalone między pozwaną i franczyzodawcą. Pozwany zgłaszał ów fakt mailowo i telefonicznie powodowi i zabiegał o wymianę.

Nadto pozwany wskazał, że w toku trwania umowy powód dostarczał pozwanemu rzeczy niedoprane i wybrakowane komplety i że domagał się zmiany naszywek na ubraniach, które powinny zostać wykonane nieodpłatnie. Pozwany zarzucił także, że powód od czasu wypowiedzenia umowy do jej rozwiązania nie świadczył na jego rzecz żadnych usług. Nadto, zdaniem pozwanego powód niezasadnie ustalił cenę wykupu odzieży używanej na 100% wartości rzeczy nowych, albowiem na skutek nieprawidłowego wykonywania przez powoda umowy rzeczy uległy degradacji, a dodatkowo od października 2014 roku powód nie wykonywał umowy. W ocenie pozwanego kwota wskazana w fakturze numer (...) jest nieprawidłowa, wobec czego pozwany zakwestionował wyliczenie wartości ubiorów roboczych ustaloną na kwotę 6 907 złotych.

Pozwany zaprzeczył również, aby powód dostarczył pozwanemu odzież zgodnie z załączonymi do pozwu dokumentami dostawy. Nadmienił, że wystawione one zostały przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, a ostatnie zamówienia realizowane były właśnie przez tę firmę.

Pozwany wskazał także, że z tytułu czynszu najmu określonego na fakturze numer (...) dokonał on zapłaty wskazanych tam należności, jednakże płatności te nie trafiły na rachunek bankowy powoda, albowiem został on zlikwidowany, o czym powód pozwanego nie zawiadomił.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 02 marca 2018 roku” pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. podniósł, że domaganie się za odzież roboczą 100% jej wartości jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, bowiem gdyby powód wykonywał swoje obowiązki w zakresie serwisu i czyszczenia odzieży w sposób prawidłowy i rzetelny, ubrania nie uległyby tak znaczącemu zniszczeniu, a także, że po zakończeniu współpracy z powodem, pozwany nabywa odzież roboczą po niższych cenach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 01 lutego 2013 roku (...) Spółka Akcyjna Zakład Pracy (...) z siedzibą w Ż. oraz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. zawarli porozumienie handlowe, którego przedmiotem było określenie warunków współpracy w zakresie świadczenia usług najmu i serwisu odzieży roboczej dla punktów serwisowych sieci E. na terenie całej Polski (franczyzobiorców).

porozumienie handlowe – k. 87-88 akt

W dniu 22 kwietnia 2014 roku (...) Spółka Akcyjna Zakład Pracy (...) z siedzibą w Ż. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. umowę, której przedmiotem było wynajęcie i serwis, tj. czyszczenie i naprawa, odzieży roboczej. Umowa została zawarta bezterminowo, z trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia.

Wydanie odzieży w najem następowało na podstawie protokołu odbiorczego podpisanego przez obie strony (ust. 5), natomiast zasady dotyczące odbierania odzieży do czyszczenia i naprawy oraz zasady jej zwrotu po wykonaniu tych usług określono w załączniku numer 2.

Zgodnie z ust. 13 umowy klient miał prawo w ramach umowy do podstawowej drobnej naprawy odzieży takiej jak: usunięcie uszkodzenia zamka błyskawicznego, przesunięcie guzika, naprawę drobnych uszkodzeń materiału. Kosztami naprawy przekraczającymi naprawę podstawową wynajmujący miał obciążać najemcę na podstawie odrębnej kalkulacji.

Stosownie do ust. 8 umowy za korzystanie i serwis wynajętych rzeczy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. zobowiązany był do płacenia czynszu najmu w wysokości określonej dla 1 pracownika w załączniku numer 1 „Lista odzieży”, powiększonego o podatek VAT.

Reklamacje ilościowe i jakościowe winny być zgłaszane na piśmie w terminie 7 dni od ich stwierdzenia. Jeżeli reklamacja ilościowa nie zostanie zgłoszona w trybie określonym powyżej, podstawą rozliczenia była ewidencja wynajmującego (ust. 21).

W świetle ust. 18 umowy w chwili zakończenia lub zerwania umowy wynajęta odzież przechodziła na własność najemcy. (...) Spółka Akcyjna Zakład Pracy (...) z siedzibą w Ż. zobowiązany był do wystawienia z tego tytułu faktury, przy czym cena odzieży wynosić miała 100% wartości rzeczy nowej tego samego rodzaju przy nabyciu rzeczy w ciągu pierwszego roku eksploatacji, 75% – w drugim roku eksploatacji, 50% – w późniejszych okresach, a w szczególnych wypadkach mogła być negocjowana.

umowa najmu i serwisu odzieży roboczej numer (...) – k. 20-22 akt, cennik najmu i serwisu odzieży roboczej – k. 23 akt

Jeszcze przed zawarciem umowy, w dniu 01 kwietnia 2014 roku, strony podpisały protokół uzgodnień, w myśl którego decyzją (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w (...) Spółka Akcyjna Zakład Pracy (...) z siedzibą w Ż. miał dostarczyć początkowo, tj. w maju 2014 roku, odzież używaną, a następnie po 2-3 miesiącach uszyć nowe ubrania.

karta uzgodnień – k. 89 akt, zeznania świadka B. M. – protokół rozprawy z dnia 18 stycznia 2017 roku – k. 282-286 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:30:27 – 00:49:51)

Pracownik (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. – B. M. jako osoba wyznaczona do kontaktu, przekazał (...) Spółce Akcyjnej Zakład Pracy (...) z siedzibą w Ż. rozmiary używanych ubrań.

wydruk wiadomości mailowej – k. 92 akt

W maju 2014 roku pracownik (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. – B. M. zlecił (...) Spółce Akcyjnej Zakład Pracy (...) z siedzibą w Ż. uszycie nowych ubrań podając rozmiary czterech mechaników. Mailem z dnia 31 maja 2014 roku dodatkowo wskazał on rozmiar piątego mechanika, prosząc o coś zastępczego dla niego do czasu uszycia tych ubrań.

W dniu 03 czerwca 2014 roku (...) Spółka Akcyjna Zakład Pracy (...) z siedzibą w Ż. przekazał (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. używaną odzież dla piątego mechanika.

W dniu 12 czerwca 2014 roku (...) Spółka Akcyjna Zakład Pracy (...) z siedzibą w Ż. przekazał (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. przekazał pozwanemu 5 kompletów nowej odzieży dla mechaników.

wydruk wiadomości mailowej – k. 93-94 akt, protokół przekazania – k. 95-101 akt, zeznania świadka B. M. – protokół rozprawy z dnia 18 stycznia 2017 roku – k. 282-286 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:30:27 – 00:49:51)

W ramach usługi serwisu odzieży roboczej kurier firmy zewnętrznej w stosunku do stron odbierał raz w tygodniu odzież od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. i zawoził ją do pralni, a następnie po upraniu przywoził z powrotem, przy czym niekiedy przyjeżdżał z opóźnieniem wynikającym z winy firmy kurierskiej.

W przypadku niedoprania odzieży (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. miał możliwość odesłania odzieży i bezpłatnego ponownego jej uprania. Naprawy odzieży wykonywane były przed praniem.

Zdarzało się, że (...) Spółka Akcyjna Zakład Pracy (...) z siedzibą w Ż. zwracał z pralni odzież niedopraną, z widocznymi zabrudzeniami od smarów, jednakże zawsze było widoczne, że odzież ta była prana i odświeżona.

Do końca grudnia 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. nie składał reklamacji z tego tytułu.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. przed oddaniem ubrań do prania nie robił zestawienia oddawanej odzieży.

częściowo zeznania świadka D. K. – protokół rozprawy z dnia 02 czerwca 2017 roku przed Sądem Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie – k. 354-358 akt, zeznania świadka P. D. – protokół rozprawy z dnia 02 czerwca 2017 roku przed Sądem Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie – k. 354-358 akt, zeznania świadka M. L. (1) – protokół rozprawy z dnia 22 czerwca 2017 roku przed Sądem Rejonowym w Kołobrzegu – k. 400-402 akt, częściowo zeznania świadka M. S. – protokół rozprawy z dnia 26 października 2017 roku przed Sądem Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie – k. 508-511 akt, zeznania prezesa zarządu powoda A. L. – protokół rozprawy z dnia 27 grudnia 2017 roku – k. 513-515 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:04:27 – 00:25:51), zeznania świadka C. D. – protokół rozprawy z dnia 18 stycznia 2017 roku – k. 282-286 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:03:11 – 00:30:27), zeznania świadka B. M. – protokół rozprawy z dnia 18 stycznia 2017 roku – k. 282-286 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:30:27 – 00:49:51)

Pismem z dnia 21 listopada 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. wypowiedział (...) Spółce Akcyjnej Zakład Pracy (...) z siedzibą w Ż. umowę najmu i serwisu odzieży roboczej, z zachowaniem okresu wypowiedzenia.

niesporne

Mailem z dnia 21 stycznia 2015 roku prokurent (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. – M. S. zwrócił się o wymianę naszywek na rzeczach roboczych poprzez zastąpienie określenia „mechanik plus imię” na samo „mechanik” oraz złożył dodatkowe zamówienie na trzy komplety odzieży. Złożył on także reklamację wskazując, że rzeczy jednego z mechaników przekazywane z pralni są niedoprane.

W korespondencji mailowej C. D. w imieniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. jako następcy prawnego (...) Spółki Akcyjnej Zakładu Pracy (...) z siedzibą w Ż. wskazała, że wymiana naszywek może zostać wykonana odpłatnie, a reklamacja została przekazana do pralni.

wydruk korespondencji mailowej – k. 43-46, 68-70 akt, zeznania świadka M. S. – protokół rozprawy z dnia 26 października 2017 roku przed Sądem Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie – k. 508-511 akt,

zeznania świadka C. D. – protokół rozprawy z dnia 18 stycznia 2017 roku – k. 282-286 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:03:11 – 00:30:27)

Do końca współpracy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. jako następca prawny (...) Spółki Akcyjnej Zakładu Pracy (...) z siedzibą w Ż. świadczył na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. usługi objęte umową, przy czym wykonywał je również za pośrednictwem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż..

Obciążenie klienta kosztami serwisu odzieży było niezależne od tego, czy odzież była faktycznie przez niego oddawana do prania.

częściowo zeznania świadka D. K. – protokół rozprawy z dnia 02 czerwca 2017 roku przed Sądem Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie – k. 354-358 akt, zeznania świadka P. D. – protokół rozprawy z dnia 02 czerwca 2017 roku przed Sądem Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie – k. 354-358 akt, zeznania świadka M. L. (1) – protokół rozprawy z dnia 22 czerwca 2017 roku przed Sądem Rejonowym w Kołobrzegu – k. 400-402 akt, zeznania prezesa zarządu powoda A. L. – protokół rozprawy z dnia 27 grudnia 2017 roku – k. 513-515 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:04:27 – 00:25:51), zeznania świadka C. D. – protokół rozprawy z dnia 18 stycznia 2017 roku – k. 282-286 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:03:11 – 00:30:27), protokół dostawy – k. 47, 48 akt, wydruk wiadomości mailowej – k. 73-74 akt

Z tytułu świadczenia usługi serwisu odzieży roboczej (...) Spółka Akcyjna Zakład Pracy (...) z siedzibą w Ż. oraz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. (jako następca prawny (...) Spółki Akcyjnej Zakład Pracy (...) z siedzibą w Ż.) wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. faktury:

- numer (...) na kwotę 353,90 złotych, za świadczenie usług najmu i serwisu odzieży roboczej w grudniu 2014 roku, z terminem płatności do dnia 30 grudnia 2014 roku,
- numer (...) na kwotę 353,91 złotych, za świadczenie usług najmu i serwisu odzieży roboczej w styczniu 2015 roku, z terminem płatności do dnia 13 lutego 2015 roku,
- numer (...) na kwotę 353,91 złotych za świadczenie usług najmu i serwisu odzieży roboczej w lutym 2015 roku, z terminem płatności do dnia 13 marca 2015 roku,
- numer (...) na kwotę 353,91 złotych za świadczenie usług najmu i serwisu odzieży roboczej w marcu 2015 roku, z terminem płatności do dnia 13 kwietnia 2015 roku.

Na każdej fakturze wskazany był rachunek bankowy, na który należało uiścić wskazaną na fakturze należność.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. w dniu 06 marca 2015 roku przełał kwotę 353,91 złotych za świadczenie usług najmu i serwisu odzieży roboczej w styczniu 2015 roku wynikającej z faktury numer (...). Należność tę uiszczono na wskazany na fakturze rachunek o numerze (...), który okazał się być rachunkiem zlikwidowanym.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. w dniu 04 maja 2015 roku przełał kwotę 353,91 złotych za świadczenie usług najmu i serwisu odzieży roboczej w marcu 2015 roku wynikającej z faktury numer (...). Należność tę uiszczono na inny aniżeli wskazany na fakturze rachunek bankowy.

faktury – k. 28-31 akt, zeznania świadka B. Z. – protokół rozprawy z dnia 18 stycznia 2017 roku – k. 282-286 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:49:51 – 00:59:31), zestawienie obrotów – k. 78 akt

W dniu 28 maja 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. fakturę numer (...) z tytułu wykupu odzieży serwisowej na kwotę 8 495,61 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 11 czerwca 2015 roku.

Do odzieży wydanej od czerwca 2014 roku zastosowane stawkę w wysokości 100% wartości odzieży za sztukę, a do wydanych wcześniej stawkę w wysokości 75% wartości odzieży.

faktura – k. 32 akt, zestawienie wykupu odzieży – k. 33-38 akt, zeznania świadka B. Z. – protokół rozprawy z dnia 18 stycznia 2017 roku – k. 282-286 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:49:51 – 00:59:31)

Pismami z dnia 29 kwietnia 2015 roku oraz z dnia 14 lipca 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. wzywał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. do uiszczenia zaległych płatności, jednakże bezskutecznie.

wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania – k. 39-40, 41 akt, wezwanie do zapłaty – k. 42 akt, zeznania świadka B. Z. – protokół rozprawy z dnia 18 stycznia 2017 roku – k. 282-286 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:49:51 – 00:59:31), zeznania świadka C. D. – protokół rozprawy z dnia 18 stycznia 2017 roku – k. 282-286 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:03:11 – 00:30:27)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie w części, w której pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron.

Sąd uwzględnił także wyżej wymienione dowody z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności.

Sąd oparł się także na zeznaniach świadków: C. D., B. M., B. Z., D. K., P. D., M. L. (1), M. S. oraz prezesa zarządu powoda A. L..

Odnosząc się do zeznań świadka C. D. Sąd uznał je za wiarygodne i oparł się na nich ustalając, że w związku z tym, iż pozwany nie wyraził zgody na zmianę warunków umowy, odzież do prania była zabierana od niego bezpośrednio przez kuriera i zawożona do powoda, przy czym w późniejszym okresie usługi prania były świadczone za pośrednictwem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż.. Sąd uwzględnił zeznania tego świadka także w zakresie, w jakim wskazywała ona, że pozwany domagał się nieodpłatnej wymiany naszywek na naszywki, które nie były zgodne ze standardami franczyzodawcy, zmiana bowiem wymogów franczyzodawcy w tym zakresie, co ewentualnie implikowałoby obowiązek powoda odnośnie wykonania nieodpłatnej zmiany, nie została wykazana przez pozwanego.

Sąd uwzględnił także zeznania świadka B. M. uznając je za wiarygodne i oparł się na nich w szczególności w zakresie, w jakim świadek wskazywał, że to na jego prośbę pozwanemu przesłano najpierw odzież używaną. Świadek ten wskazywał również, że zdarzały się pojedyncze przypadki nieterminowej obsługi ze strony firmy kurierskiej, niedoprania odzieży, ale nie były one zgłaszane w ramach reklamacji powodowi. Świadek wskazywał także, że były dwa przypadki zwrócenia niekompletnych zestawów ubrań, ale w tym przedmiocie także nie były zgłaszane reklamacje powodowi, gdyż pozwany nie prowadził ewidencji oddawanej odzieży do prania, a pracownicy nie byli w stanie zapewnić go co do ilości ubrań przekazanych do uprania. Sąd zważył przy tym, że świadek świadczył pracę u pozwanego do końca 2014 roku, a więc nie posiadał wiedzy odnośnie realizacji umowy w późniejszym okresie.

Zeznania świadka B. Z. zajmującej się jedynie windykacją należności, jakkolwiek wiarygodne, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w sprawie.

Odnosząc się do zeznań świadków D. K., P. D. i M. L. (2), to Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim świadkowie wskazywali, że zdarzały się przypadki niedoprania odzieży, czy zwracania po wypraniu odzieży zdekompletowanej, co

zgłaszali swoim przełożonym. Jednocześnie nie znalazły potwierdzenia w żadnym zaoferowanym dowodzie zeznania świadka D. K., że odzież była w zakresie kolorów niezgodna ze standardami franczyzodawcy albo, że po praniu wracała porwana. Również jego zeznania odnośnie umieszczania w workach zawierających brudną odzież kartek z ilością i rodzajem oddawanej odzieży stoją w sprzeczności z zeznaniami świadka B. M., który wskazał, że pozwany nie prowadził ewidencji oddawanej odzieży do prania, a pracownicy nie byli w stanie zapewnić go co do ilości ubrań przekazanych do uprania, wobec czego nie zgłaszał on w tym przedmiocie reklamacji powodowi nie mając ku temu solidnych podstaw.

Oceniając zeznania świadków D. K., P. D. i M. L. (2), Sąd miał przy tym na uwadze, że świadkowie ci mogą być zainteresowani w korzystnym dla pozwanego rozstrzygnięciu sprawy, albowiem są w dalszym ciągu jego pracownikami. Oczywiście okoliczność ta sama w sobie nie dyskredytuje ich zeznań, o ile znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym i nie stoją z nim w sprzeczności. Nadto, w ocenie Sądu, zeznania tych świadków były bardzo lakoniczne, ogólnikowe, nie sposób więc uznać, że stanowiły one dowód na sposób realizacji umowy w spornym okresie, tj. w okresie od grudnia 2014 roku do marca 2015 roku.

Odnosząc się do zeznań świadka M. S., to Sąd uznał je za wiarygodne jedynie w zakresie, w jakim świadek ten potwierdził, że początkowo otrzymano używaną partię odzieży, z tym, że jak wynikało z pozostałych zgromadzonych dowodów, w tym zeznań świadka B. M. – nastąpiło to na żądanie samego pozwanego. Jednocześnie jego zeznania, że przed oddaniem odzieży do prania była sporządzana lista rzeczy, a następnie według niej sprawdzano odzież zwróconą, nie znajduje jakiegokolwiek potwierdzenia w zgromadzonych dowodach, a wręcz stoi w sprzeczności z zeznaniami świadka B. M., który wyraźnie wskazał, że były dwa przypadki zwrócenia niekompletnych zestawów ubrań, ale w tym przedmiocie nie były zgłaszane reklamacje powodowi, gdyż pozwany po prostu nie prowadził ewidencji oddawanej odzieży do prania, a pracownicy nie byli w stanie zapewnić go co do ilości oddanych rzeczy. W ocenie Sądu na wiarę nie zasługują także jego zeznania, że zdarzały się sytuacje, że rzeczy nie były prane przez miesiąc, nie znajduje to potwierdzenia w jakichkolwiek dowodach. Zdaniem Sądu pozostaje sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym, że w tej sytuacji pozwany nie składał jakichkolwiek reklamacji powodowi i nie domagał się od niego realizacji umowy. Również za niewiarygodne Sąd uznał jego zeznania, że wskutek niedokładnego prania bądź wręcz nieprania odzieży przez dłuższy czas uległa ona degradacji większej aniżeli wynikającej z normalnego użytkowania, okoliczność ta nie znajduje bowiem żadnego potwierdzenia w zaoferowanych dowodach.

Jednocześnie jego zeznania znajdują potwierdzenie w zakresie, w jakim wskazywał, że przez pewien okres odzież do prania zabierała inna firma, co jest związane z okolicznością świadczenia przez powoda usług prania za pośrednictwem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż..

Oceniając zeznania członka zarządu powoda A. L. Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim wskazał, że w trakcie realizacji umowy nie było reklamacji ilościowych i jakościowych ze strony pozwanego oraz, że cena odzieży nowej była znana pozwanemu przed podpisaniem umowy.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 18 stycznia 2017 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka T. P., albowiem pozwany mimo zobowiązania nie wskazał aktualnego adresu świadka.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 17 stycznia 2018 roku Sąd pominął dowód z zeznań pozwanego, albowiem mimo prawidłowego wezwania osoby uprawnione do reprezentowania pozwanego nie stawiły się na rozprawę i nie usprawiedliwiły swojej nieobecności.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 05 marca 2018 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, albowiem mimo zobowiązania pozwany nie uiścił zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 26 lipca 2016” (k. 210 akt) pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. cofnął wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków: D. S. i K. S..

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. kwoty 9 911,24 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zapłaty za wykonywaną usługę serwisu odzieży roboczej w miesiącach od grudnia 2014 roku do marca 2015 roku oraz tytułem zapłaty ceny w związku z wykupem najmowanej odzieży po zakończeniu umowy.

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. natomiast wnosząc o oddalenie powództwa wskazywał, że: pierwsza partia odzieży roboczej otrzymana od powoda nie była nowa i nie odpowiadała wymogom franczyzodawcy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O., że powód odmówił bezpłatnej zmiany nazwy na odzież, że nie wykonywał usług zgodnie z zawartą umową, bo dostarczał niepełne komplety, a rzeczy były niedoprane. Nadto pozwany zarzucił, że od czasu złożenia wypowiedzenia powód w ogóle zaprzestał świadczenia jakichkolwiek usług, a także zaprzeczył, aby pozwany dostarczył odzież w ilości wynikającej z wykazu dołączonego do pozwu wskazując jednocześnie, że domaganie się za odzież roboczą 100% jej wartości jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, bowiem gdyby powód wykonywał swoje obowiązki w zakresie serwisu i czyszczenia odzieży w sposób prawidłowy i rzetelny, ubrania nie uległyby tak znaczącemu zniszczeniu, a także, że po zakończeniu współpracy z powodem, pozwany nabywa odzież roboczą po niższych cenach.

Poza sporem pozostawało, że strony łączyła umowa, której przedmiotem było wynajęcie i serwis, tj. czyszczenie i naprawa odzieży roboczej, a także, że umowa ta rozwiązała się wskutek wypowiedzenia złożonego przez pozwanego, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, tj. z dniem 31 marca 2015 roku.

W ocenie Sądu łącząc strony umowę należy zakwalifikować jako umowę o charakterze mieszanym łączącą w sobie umowę najmu oraz umowę o świadczenie usług. Powód bowiem na mocy powyższej umowy zobowiązał się do oddania w używanie odzieży roboczej, świadczył także usługę serwisu tej odzieży obejmującej jej czyszczenie i naprawę.

Wobec zarzutów pozwanego wskazać należy, że istota rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy powód należycie wywiązał się z umowy w okresie, za jaki domaga się zapłaty, a zatem, czy należy mu się w związku z tym wynagrodzenie za ten okres, następnie należało zaś ocenić wiążące się z tym roszczenie o wykup najmowanej odzieży.

W przedmiotowej sprawie z tytułu świadczenia usługi najmu i serwisu odzieży roboczej powód wystawił pozwanemu następujące faktury:

- numer (...) na kwotę 353,90 złotych, za świadczenie usług najmu i serwisu odzieży roboczej w grudniu 2014 roku, z terminem płatności do dnia 30 grudnia 2014 roku,
- numer (...) na kwotę 353,91 złotych, za świadczenie usług najmu i serwisu odzieży roboczej w styczniu 2015 roku, z terminem płatności do dnia 13 lutego 2015 roku,
- numer (...) na kwotę 353,91 złotych za świadczenie usług najmu i serwisu odzieży roboczej w lutym 2015 roku, z terminem płatności do dnia 13 marca 2015 roku,
- numer (...) na kwotę 353,91 złotych za świadczenie usług najmu i serwisu odzieży roboczej w marcu 2015 roku, z terminem płatności do dnia 13 kwietnia 2015 roku.

Na każdej z tych faktur wskazany był rachunek bankowy, na który należało uiścić określoną na fakturze należność.

Pozwany kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu w powyższym zakresie wskazywał, że od czasu złożenia wypowiedzenia, co miało miejsce w listopadzie 2014 roku, powód w ogóle zaprzestał na rzecz pozwanego świadczenia jakichkolwiek usług.

W ocenie Sądu podejmowane przez pozwanego próby uregulowania należności za fakturę numer (...) i numer (...) świadczą o tym, że w tym okresie usługi były jednak wykonywane, albowiem za sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego byłoby płacenie przez przedsiębiorcę należności za usługi, których powód nie realizował. Odnosząc się zaś do faktury za grudzień 2014 roku i luty 2015 roku to wskazać należy, że pozwany nie wykazał, ażeby wzywał powoda do wykonania umowy w zakresie serwisu w tym okresie poprzez odebranie brudnej odzieży, tym bardziej, że należność z tego tytułu przysługiwała powodowi nawet wtedy, gdyby pozwany nie miał do wyczyszczenia żadnej odzieży.

Sąd miał przy tym na uwadze, że pozwany podjął próbę uiszczenia należności za fakturę numer (...) na kwotę 353,91 złotych za świadczenie usług najmu i serwisu odzieży roboczej w styczniu 2015 roku, przy czym należność tę uiszczono na wskazany na fakturze rachunek o numerze (...), który okazał się być rachunkiem zlikwidowanym. Jednocześnie okoliczność ta nie zwalnia pozwanego od obowiązku zapłaty ani nie stanowi dowodu na jej dokonanie, tym bardziej, że pozwany zmierzał do uiszczenia tej należności dopiero w marcu 2015 roku (być może więc gdyby dokonał przelewu w terminie, byłby on skuteczny, a rachunek bankowy – aktywny). Podobnie pozwany na ten właśnie rachunek przelał należność tytułem zapłaty za fakturę numer (...) na kwotę 353,91 złotych, za świadczenie usług najmu i serwisu odzieży roboczej w marcu 2015 roku, przy czym na tej fakturze do zapłaty wskazano inny rachunek bankowy, a więc w tym przypadku działanie pozwanego było nieprawidłowe.

Przedmiotem usługi serwisu odzieży roboczej świadczonej przez powoda na podstawie łączącej strony umowy było czyszczenie i naprawa odzieży roboczej, przy czym zgodnie z ust. 13 umowy pozwany jako klient miał prawo w ramach umowy do podstawowej drobnej naprawy odzieży takiej jak: usunięcie uszkodzenia zamka błyskawicznego, przesunięcie guzika, naprawę drobnych uszkodzeń materiału, zaś kosztami naprawy przekraczającymi naprawę podstawową wynajmujący miał obciążać najemcę na podstawie odrębnej kalkulacji. Ponadto, stosownie do ust. 9A umowy opłata za przeróbki odzieży wynosiła o złotych, podobnie jak opłata za umieszczenie znaków firmowych wskazanych przez klienta.

Jednocześnie w ocenie Sądu żądanie pozwanego dotyczące domagania się nieodpłatnej zmiany naszywek na najmowanej odzieży poprzez zastąpienie dotychczasowej naszywki z imieniem i stanowiskiem pracownika na naszywkę wyłącznie ze stanowiskiem pracownika nie znajduje uzasadnienia w postanowieniach umowy, powód umieścił bowiem na całej partii wynajętej odzieży znaki firmowe wskazane przez pozwanego zgodnie z zasadami obowiązującymi u francyzodawcy, zmiany tej nie sposób zaś uznać za przeróbkę odzieży. Jednocześnie pozwany nie wykazał, że zmiany danych na naszywkach wynikały z decyzji francyzodawcy, co rodziłoby ewentualnie po stronie powoda obowiązek dostosowania odzieży do zmienionych wymogów.

Odnosząc się natomiast do zarzutu, że pierwsza partia odzieży roboczej otrzymana od powoda nie była nowa i nie odpowiadała wymogom francyzodawcy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O., to jak wynikało z postępowania dowodowego w istocie pierwsza partia odzieży została przekazana pozwanemu jako odzież używana, jednakże nastąpiło to zgodnie z uzgodnieniami stron, co potwierdził świadek B. M., zaś dopiero w czerwcu 2014 roku pozwanemu przekazano nową partię zamówionej odzieży. Pozwany natomiast w żaden sposób nie wykazał, że dostarczona używana partia odzieży była niezgodna z wymaganiami francyzodawcy, tym bardziej, że pozwany nie formułował po jej otrzymaniu żadnych zarzutów w tym zakresie.

Jednocześnie nie sposób także uznać, ażeby pozwany skutecznie zakwestionował ilość otrzymanej odzieży wynikającej z wykazu załączonego do pozwu i stanowiącego podstawę wystawienia faktury za wykup tej odzieży. Powód bowiem na tę okoliczność przedstawił nie tylko owo zestawienie, ale również i protokoły przekazania, z których jednoznacznie wynikała okoliczność przekazania partii odzieży używanej dwukrotnie w kwietniu 2014 roku i nowej – dwukrotnie w czerwcu 2014 roku, a także w marcu 2015 roku (zgodnie ze złożonym zamówieniem powodowi (k. 44 akt) odzież

tę dostarczył inny podmiot – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż., jak wynika z dowodów dostawy z dnia 16 marca 2015 roku i z dnia 23 marca 2015 roku), a także tożsamość odzieży przyporządkowanej do konkretnego pracownika pozwanego, numer artykułu i jego nazwa, jak również rozmiar odzieży, ilość dni i tygodni wykorzystywania tej odzieży oraz cena jednostkowa odzieży. Tymczasem poza lakonicznym zakwestionowaniem wskazanej tam ilości, pozwany nie odniósł się w żaden sposób do poszczególnych pozycji tego wykazu, co więcej po otrzymaniu faktury za wykup nie podnosił również w tym zakresie żadnego zarzutu kwestionując jedynie przyjętą stawkę wykupu. Sąd miał również na uwadze, że zgodnie z ust. 21 umowy reklamacje ilościowe i jakościowe miały być zgłaszane na piśmie w terminie 7 dni od ich stwierdzenia, jeżeli natomiast reklamacja ilościowa nie została zgłoszona w tym trybie podstawą rozliczenia była ewidencja prowadzona przez powoda. Pozwany nie wykazał, ażeby kiedykolwiek na piśmie złożył reklamację dotyczącą ilości przekazanej mu odzieży, nie kwestionował też tej ilości po rozwiązaniu umowy i co więcej dokonywał zapłaty za serwisowanie odzieży w ilości wskazywanej przez powoda. Nadto nie sposób też uznać, że pozwany nie mógł zweryfikować ilości posiadanej odzieży z przedstawionym wykazem odzieży do wykupu, jako że odzież ta cały czas pozostawała w jego dyspozycji.

Pozwany podnosił, że powód niezasadnie ustalił cenę wykupu odzieży używanej na 100% wartości rzeczy nowych, albowiem na skutek nieprawidłowego wykonywania przez powoda umowy rzeczy uległy degradacji, w konsekwencji czego w ocenie pozwanego kwota wskazana w fakturze numer (...) jest nieprawidłowa, a domaganie się za odzież roboczą 100% jej wartości jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, gdyby bowiem powód wykonywał swoje obowiązki w zakresie serwisu odzieży w sposób prawidłowy i rzetelny, ubrania nie uległyby tak znaczącemu zniszczeniu.

W ocenie Sądu z przeprowadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym przede wszystkim z zeznań świadków – pracowników pozwanego wynikało, że zdarzały się przypadki niedoprania odzieży, czy zwracania po wypraniu odzieży zdekompletowanej, co świadkowie mieli zgłaszać swoim przełożonym. Jednocześnie brak jest w sprawie dowodów na okoliczność zgłaszania przez pozwanego tych reklamacji powodowi, poza jedynym przypadkiem zawartym w mailu z dnia 21 stycznia 2015 roku odnośnie niedopranych rzeczy mechanika numer 3.

Pozwany nie wykazał zatem, aby kwestionował jakość dostarczanej odzieży i wykonywanego serwisu i zgłaszał powodowi w tym zakresie zastrzeżenia w trakcie trwania umowy. Co więcej, jak wynika z materiału dowodowego sprawy pozwany w trakcie trwania umowy odbierał powyższą odzież, przyjmował faktury wystawione przez powoda z tytułu najmu i serwisu odzieży i początkowo regulował także należności z powyższego tytułu. W tych okolicznościach wysuwanie na obecnym etapie postępowania zarzutu dotyczącego złej jakości wynajmowanej odzieży, jak i wykonywanego serwisu należało ocenić jako zachowanie zmierzające do uniknięcia zapłaty przedmiotowej należności. Jednocześnie w ocenie Sądu bez znaczenia pozostają podnoszone przez pozwanego argumenty, że po zakończeniu współpracy z powodem, pozwany nabywa odzież roboczą po niższych cenach, tym bardziej, że z zeznań prezesa zarządu powoda wynikało, że cena nowej odzieży była stronom znana, czemu pozwany nie zaprzeczał, a jego wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia wartości odzieży został oddalony z uwagi na nieuiszczenie przez pozwanego zaliczki.

Zdaniem Sądu pozwany nie zdołał także wykazać, że ewentualne nieprawidłowości w świadczeniu usługi serwisu odzieży miały jakikolwiek wpływ na stan odzieży powodując jej degradację, a przeto żądanie za wykup tej odzieży 100% wartości nowej rzeczy było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Wreszcie pozwany nie wskazał również, jaka to konkretnie zasada współżycia społecznego miałaby zostać naruszona przez powoda domagającego się zgodnie z umową zapłaty za odzież, której własność przeszła na pozwanego po rozwiązaniu umowy, co było okolicznością niesporną w sprawie.

Uwzględniając powyższe rozważania uznając żądanie pozwu za zasadne w całości, Sąd na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 735 §1 k.c. w zw. z art. 659 § 1 k.c. oraz art. 535 k.c. w zw. z art. 481 k.c. zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. kwotę 9 911,24 złotych wraz z odsetkami: ustawowymi liczonymi za okres od dnia 28 sierpnia 2015 roku

do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł natomiast w punkcie II wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c. zasądzając od pozwanego jako strony przegrywającej na rzecz powoda – jako strony wygrywającej – zwrot poniesionych przez niego kosztów procesu w kwocie 1 517 złotych (obejmujących opłatę sądową od pozwu w kwocie 300 złotych, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1 200 złotych ustalone zgodnie z treścią § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zmianami).

W punkcie III wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz.U.2018 roku, poz. 300 ze zmianami) Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego kwotę 82,31 tytułem zwrotu tymczasowo wypłaconego ze środków Skarbu Państwa utraconego zarobku świadka w związku z jego stawianiem na rozprawę.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 26 marca 2018 roku